

РЕШЕНИЕ

№ 504

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4984** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е по жалба на Н. С. С. от [населено място], срещу мълчалив отказ на началника на СГКК – С., по заявление, вх. № 05-2728/28.02.2020 г.

Твърденията са за нарушения на процесуалните правила и неправилно прилагане на материалния закон. По същество се твърди, че с подаденото заявление е искано от началника на СГКК-С. да впише е кадастралната карта и кадастралните регистри данни за собствеността върху имот , находящ се в [населено място], кв. Д., м. „П.“, съставляващ нива от 1116 кв.м., част от имот № 12, кад. линия № 717 от аерофотоплан от 1959г. , съответстващ на проектен идентификатор 68134.1979.1786. Със заявлението са били подадени съответните документи, установяващо правото на собственост – решение № 10148А/24.01.2020г. на ОСЗ- С., СО р-н Запад, вкл. и нотариални актове. Твърди се още, че в сроковете по АПК началникът на СГКК – С. не се е произнесъл по подаденото заявление поради което счита, че е налице мълчалив отказ за произнасяне, който именно оспорва.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата на заявените основания. В допълнително уточнение по делото (л. 379) изрично заявява, че поддържа жалбата срещу мълчалив отказ за произнасяне и иска обявяване на нищожност на съдебно решение от 16.12.2014г. по дело № 14576/2014г. на СГС по иск с правно основание чл. 108 от ЗС.

Ответникът - началник СГКК-С., за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна „Мускетари“ ООД редовно призована, не изпраща представител. В писмено становище по делото се поддържа наличие на материален спор по отношение на имота, поради което правилно е отказано произнасяне от страна на началника на СГКК – С..

Заинтересованите страни С. Г. Н., В. И. Н., Л. Г. Н., Ц. С. С., Л. Т. Н., С. Г. А. и А. А. А. се представляват от адв. Б., който поддържа жалбата.

Заинтересованите страни С. Н. И., Р. Н. И.-С., И. Х. Г., Г. С. А., В. С. М. и като наследник на М. М. В., Т. С. В. и като наследник на М. М. В., С. Д. Д. редовно призовани, не се явяват и не се представляват.

Административен съд – София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадено до Служба по геодезия, картография и кадастър (СГКК) С. заявление рег. № 05-2728/28.02.2020 г., с което е искано вписване на правото на собственост върху имот с проектен кад. ид. 68134.1979.1786.

С вх. № 07-7365/11.05.2020 г. С. Н. С. в лично качество и като наследник на С. Н. Б. и Г. Г. С. оспорва мълчалив отказ на началника на СГКК-С. по подаденото заявление рег. № 05-2728/28.02.2020 г.

С писмо изх. № 20-30522/19.05.2020 г. заявителят С. С. Н. е уведомен, че преписка с № 01-491150/30.10.2019г. е в процес на процедиране и уведомяване на всички заинтересовани лица по см. на чл. 26 от АПК. Допълнително е посочено, че имот с проектен кад. ид. 68134.1979.1786 не е нанесен в КК, поради което заявителят не може да бъде вписан като собственик на ненанесен в кадастъра имот.

С молба, вх. № 07-8627/29.05.2020 г. от Н. С. С. е формулирано, че се поддържа жалбата вх. № 07-7365/11.05.2020г. С. Н. С. и се иска изпращането на преписката в съда.

По делото на л. 73-77 е приложена заповед № 18-6015/02.07.2020 г., с която е отказано изменението на КККР, искано заявление с № 01-491150/30.10.2019 г., от Н. С. С., придружено със скица – проект № 15-1037230/14.11.2019 г. Искано е нанасяне на поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1979.1786, съответстващ на частта от имот № 12, к.л. № 717 от плана от 1959г., съставляващ нива от 1116 кв.м., находяща се в строителните граници на Д., м. „П.“. За да отхвърли искането административният орган е приел, че е налице спор за материални права доколкото имот с проектен 68134.1979.1786 се нанася върху имоти 68134.1979.170 и 68134.1979.1727, [населено място], р-н В., като първият се заличава напълно, а от вторият се отнемат 485 кв.м.

По делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. Т. А. проектен имот с идентификатор 68134.1979.1786 с площ от 1116 кв.м. е идентичен с площта, възстановена с решение № 10148А/24.01.2002 г. на ОСЗ-З.. Същият проектен имот е образуван от имот 68134.1979.170 с площ от 746 кв.м. и 340 кв.м. от 68134.1979.1727, целият с площ от 755 кв.м. Според данни от КККР имот 68134.1979.170 е собственост на „Мускетари“ООД, а 68134.1979.1727 е в съсобственост между И. Х. Г., Г. С. А., В. С. М., Т. С. В. и С. Д. съгласно н.а. № 128. Дело 9614/2019г. и решение по гр.д. №

14576/2014г.

В о.с.з. вещото лице категорично заявява, че е налице застъпване на имотите, по начина описан по-горе и в СТЕ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима. Следва да се има предвид, че жалбоподателят е Н. С. С., независимо от поставянето на различни имена в приложените по делото документи, вкл. жалби. И това е така, защото всичките са подписани именно от Н. С. С., положил подпис с изписване на име и фамилия.

Разгледана по същество е жалбата е неоснователна.

Оспорва се т.н. „мълчалив отказ“, предвид изрично направеното уточнение в допълнение към жалбата от 21.06.2023 г.

По смисъла на чл. 58, ал.1 от АПК Мълчаливият отказ представлява бездействие на администрацията в случаите, когато административният орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане. Непроизнасянето на сезирания административен орган се приравнява на административен акт, когато за последния съществува законово основание за изпълнение на искането. Наличието на надлежно сезиране и компетентност за разглеждането на подаденото искане е условие за прилагането на фикцията, уредена в чл. 58, ал. 1 от АПК, че непроизнасянето в срок се счита за мълчалив отказ, подлежащ на обжалване. Мълчалив отказ е налице тогава, когато органът е сезиран и има задължение да се произнесе по направеното искане, т. к. само тогава се засягат правата на заинтересованата от издаването му страна. Проявлението на установената законова фикция се осъществява при наличие на елементите от визирания в правната норма фактически състав, който изисква подадено до компетентния орган искане за издаване на административен акт и непроизнасяне на органа в определения срок. И обратното, когато административният орган не е надлежно сезиран, било поради липса на компетентност, изтичане на срокове, липса на фактическите предпоставки за произнасяне, съобразено с изискванията на правната норма или други правопрепятстващи обстоятелства, то тогава не възниква задължение за административния орган да се произнесе, респ. не се осъществява мълчалив отказ по см. на чл. 58, ал. 1 от АПК. Съгласно константната съдебна практика при преценката за законосъобразността на мълчаливия отказ съдът изхожда от естеството на искането и предполагаемите мотиви на органа да не го уважи.

В случая претенцията е, че е подадено заявление с рег. № 05-2728/28.02.2020 г. пред СГКК-С., с което е искано вписване на правото на собственост върху имот с проектен кад. ид. 68134.1979.1786.

От доказателствата по делото обаче се установява, че по повод същото искане е образувана преписка с № 01-491150/30.10.2019 г., приключила със заповед № 18-6015/02.07.2020 г. с която е отказано изменението на КККР. Самото заявление с № 01-491150/30.10.2019г. е подадено от Н. С. С., придружено със скица – проект № 15-1037230/14.11.2019 г., като е искано нанасяне на поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1979.1786, съответстващ на частта от имот № 12, к.л. № 717 от плана от 1959г., съставляващ нива от 1116 кв.м. Последното се установява от съдържанието /мотивите/ на коментирания заповед, за която няма данни да е оспорена.

На следващо място съдът констатира, че е налице спор за материално право по

отношение на поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1979.1786, съответстващ на частта от имот № 12, к.л. № 717 от плана от 1959г., съставляващ нива от 1116 кв.м. и имоти с кад. ид. 68134.1979.170 и 68134.1979.1727. Този извод съдът прави въз основа на приетата по делото СТЕ, както и приложените доказателства в частност искова молба от Н. С. С. (л. 107 и сл.) с иск по чл. 108 от ЗС.

Предвид изложеното съдът прави извод, че не са налице предпоставките за произнасяне по заявление рег. № 05-2728/28.02.2020 г. пред СГКК-С., от което следва, че по повод същото не може да се формира фикцията „мълчалив отказ“ по см. на чл. 58 от АПК.

От една страна съгласно правилото по чл. 27, ал. 2, т. 2 от АПК административният орган проверява предпоставките за допустимостта на искането за издаването на индивидуалния административен акт, и в частност т. 2 - липса на висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване. Функционалното тълкуване на правната норма с оглед използвания от законодателя термини "същи предмет, страни и орган" и придаденото му правно значение на отрицателна процесуална предпоставка за допустимостта на административното производство, налага извод, че за прилагането ѝ е необходима идентичност на искането (предмета), органа и заявителите (Н. С. С. или наследниците на С. Б. и Г. С.) - т. е. обективно и субективно тъждество между предявените искания.

В този случай образуваното пред административния орган производство по заявление с № 01-491150/30.10.2019 г. от Н. С. С. съставлява правоизключващ факт по отношение възможността за провеждане на административно производство между същите страни, по същото искане и на същото основание. В този случай правилното поведение на началника на СГКК – С. е било да прекрати производството по заявление рег. № 05-2728/28.02.2020 г. Независимо от последното обаче не е формиран „мълчалив отказ“, доколкото административният орган е имал пречка за произнасяне по така направеното искане за промяна на КККР.

На следващо място и предвид установеният спор за материално право, административният орган е следвало да отхвърли искането. Съдът споделя разбирането, че спор за материално право е налице не само при висящ съдебен процес по вещно дело, но и всеки път, когато твърденията на страните относно определено субективно материално право са разнопосочни. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г., в сила от 13.01.2017 г., при установяване на спор за материално право за местоположението и границите или очертанията на имотите – предмет на проекта, органът е длъжен да откаже исканото изменение на кадастралната карта. В случаят освен обективизирано противопоставяне, съобразно чл. 108 от ЗС.

Последното ще иде да рече, че също не може да се формира „мълчалив отказ“, доколкото същият се свързва с евентуалната възможност за уважаване на искането, а не с предпоставките за отхвърляне на искането.

В обобщение жалбата срещу мълчалив отказ на началника на СГКК – С. за произнасяне по заявление, вх. № 05-2728/28.02.2020 г., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

По формулираното искане за обявяване на нищожност на решение на СГС съдът съобрази следното:

С изменението на АПК, ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г. се предвиди

процесуална възможност без ограничение във времето, когато е налице правен интерес, да се предяви иск за обявяване нищожността на постановените от административните съдилища или от Върховния административен съд съдебни решения и определения. При логическо и систематично тълкуване на разпоредбата се налага извода, че се касае за произнасяне на административните съдилища по повод подведомствените им въпроси по чл. 128 от АПК, т.е. по повод административна дейност на органите на държавната власт. И обратното, в АПК не е предвидена възможност за съдебен контрол на актове на гражданските съдилища, което нито е подведомствено на административния съд, нито пък е допустимо с оглед правната сигурност и пределите на силата на присъдено нещо на съдебните решения.

В случая се иска, макар и заявено в последното о.с.з. по делото, произнасяне по отношение на съдебно решение от 16.12.2014 г. по дело № 14576/2014 г. на СГС. От формална гледна точка, съставът на СГС се води административно отделение III - „б“ състав. Последното обаче не го приравнява с „административните съдилища“ по см. на чл. 128с от АПК. И това е така, защото на съставът на СГС не са подведомствени административни спорове по см. на чл. 128 от АПК, нито се е произнесъл по такъв. Произнасянето с решение от 16.12.2014 г. по дело № 14576/2014 г. е по иск с правно основание по чл. 108 от Закона за собствеността, което пък не може да бъде контролирано от административните съдилища.

Само с оглед пълнота на изложението следва да бъде посочено, че с разпоредбата на чл. 128а, ал. 1 от АПК е предвидена възможност за предявяване на иски за обявяване на нищожност на решения и определения, които преграждат по нататъшното развитие на производството. Нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на правораздавателната власт на съда и формата на постановения съдебен акт, че те се отразяват на неговата валидност. Такива са актовете, постановени от съд в ненадлежен състав, или от лице, което не е овластено да издава съдебни актове; решения по въпроси, които са извън правораздавателната власт на съда; абсолютно неразбираеми актове или такива, които не са в писмена форма, или пък не са подписани. Нито един от сочените възможни пороци в случая не е налице.

Произнасянето на съда по оспорване, различно от заявеното с жалбата, дори и действително да е налице, не обуславя обаче като краен резултат нищожност на постановения съдебен акт, а неговата недопустимост. Нищожността и недопустимостта са различни пороци на съдебния акт, което е видно и от разграничаването им като касационни основания по чл. 209 АПК. Според доктрината нищожният акт, административен или съдебен, представлява едно правно нищо, което означава, че поначало не е в състояние да породии правни последици, към които е насочен, но за да се внесе сигурност и стабилност в обществените отношения, върху които рефлектира, на засегнатите от акта лица е дадена неограничена процесуална възможност да претендират от съда изрично да прогласи нищожността му.

Предвид изложеното иска за прогласяване на нищожност /или частична нищожност/ на решение от 16.12.2014 г. по дело № 14576/2014 г. на СГС, като недопустим, следва да бъде оставен без разглеждане.

Предвид изхода на делото в полза на ответника и на заинтересованите лице се следват разноски. В полза на ответника съдът определи сумата от 100 лева на осн. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с

чл. 144 от АПК.

По делото е формулирано искане за присъждане на разноски по делото в полза на заинтересованите лица В. С. М., Т. С. В., И. Х. Г., Г. С. А., С. Д. Д., С. Н. И. и Р. Н. И.-С.. Списък по чл. 80 от ГПК не е представен. Съдът установи общо сумата по 1150 лева като разноски по договори на л. 63, 64 и 212 от делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска на Н. С. С. за обявяване на частична нищожност на решение от 16.12.2014 г. по дело № 14576/2014 г. на СГС.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част;

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. С. от [населено място], срещу мълчалив отказ на началника на СГКК – С. за произнасяне по заявление, вх. № 05-2728/28.02.2020 г.;

ОСЪЖДА Н. С. С. от [населено място] за заплати на Служба по геодезия, картография и кадастър [населено място] сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение;

ОСЪЖДА Н. С. С. от [населено място] за заплати на В. С. М., Т. С. В., И. Х. Г., Г. С. А., С. Д. Д., С. Н. И. и Р. Н. И.-С. сумата по 1150 (хиляда и сто и петдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението в частта с характер на определение подлежи на обжалване с частна жалба в 7 - дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховен административен съд

Решението в останалата част подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: